

TRUNG TÁ NGÔ QUANG TRƯỜNG THAM MURU TRƯỜNG SĐNDVN & CỐ VẤN SĐND NORMAN SCHWARZKOPF (Trận chiến Ia Drang 1965)

Tướng Schwarzkopf kể lại rằng: “Chiến dịch thung lũng Ia Drang là một biến cố đặc biệt đối với tôi vì nó đã giới thiệu cho tôi một vị Chỉ huy trưởng tác chiến sáng chói nhất mà tôi biết được!”.

Trung tá Ngô Quang Trường là Tham mưu trưởng của Tướng Du Quốc Đống. Trông ông không giống như mẫu một nhà quân sự xuất chúng mà tôi thường hình dung: ông chỉ cao 5 feet 7, khoảng bốn chục tuổi, gầy nhom, lưng còng và một cái đầu quá to so với thân hình. Gương mặt ông co rúm và dăm chiêu, không đẹp trai tí nào và miệng luôn ngậm một điếu thuốc lá. Tuy vậy, ông rất được các sĩ quan và binh sĩ thuộc cấp nể trọng và các Chỉ huy trưởng Bắc Việt nghe biết tiếng ông phải rất nể sợ. Mỗi khi có một cuộc hành quân cam go xảy đến, Tướng Đống đều giao quyền chỉ huy cho Trung tá Trường.

Sư đoàn Dù được lệnh ngăn chặn các Trung đoàn Bắc Việt bị đánh bại ở thung lũng Ia Drang đang lẩn trốn trở qua Cambodia. Tôi đang chập chờn ngủ sau một bữa ăn no nê đánh chén cả ri gà và rượu bia thì bị đánh thức phải đi ra phi trường. Ông Trường đã tụ tập một lực lượng to tát khác thường với khoảng chừng 2,000 binh sĩ Dù để đi tới Ia Drang sáng hôm sau và đã chọn tôi làm cố vấn cho ông.

Chúng tôi được máy bay vận tải đưa tới sân bay vùng đất đỏ Đức Cơ, nơi tôi đã từng đồn trú trước đây và từ đó trực thăng chở chúng tôi xuôi Nam xuống vùng thung lũng. Ngay khi chúng tôi nhảy xuống khỏi trực thăng, chúng tôi liền đụng độ giao tranh với địch. Thung lũng rộng khoảng 12 dặm tại địa điểm thung lũng Ia Drang chảy theo hướng Tây về phía Cambodia và đầu đó trong vùng rừng già đó đại đơn vị địch quân đang di động lẩn trốn. Chúng tôi đã đáp xuống phía Bắc và Trường ra lệnh cho các Tiểu đoàn băng qua sông Ia Drang và đóng chốt dọc theo rặng núi Chu Prong với những sườn núi cao chạy hướng về phía Nam. Thật là hấp dẫn quan sát cách Trung tá Trường hành quân. Đang khi chúng tôi lần bước, ông bỗng ngừng lại nghiên cứu bản đồ và thỉnh thoảng ông lại chỉ ngón tay trên bản đồ và nói: “Tôi muốn anh cho nã pháo vào đây!”. Thoạt tiên tôi ngờ vực, nhưng vẫn cứ gọi pháo binh bắn theo lời yêu cầu, khi chúng tôi tới vùng đó, chúng

tôi thấy xác địch nằm ngổn ngang, la liệt, thật là tuyệt vời – Tôi bắt đầu sửng sốt. Chỉ bằng cách hình dung địa thế và dựa vào 15 năm kinh nghiệm đánh trận, ông chứng tỏ khả năng đặc biệt tiên đoán ý đồ địch.

Khi bộ chỉ huy lập trại đóng quân đêm đó, Trương mở bản đồ ra, chiêm một điều thuốc và phác họa kế hoạch chiến trận của mình. Khoảng rừng giữa vị trí chúng tôi đang đóng quân tại các sườn núi và con sông, Trương giải thích, nó tạo nên một hành lang thiên nhiên, con đường Bắc Việt thế nào cũng chui đầu vào. Trương nói: “Tảng sáng, chúng ta sẽ phái một Tiểu đoàn tới địa điểm này, về phía trái, để làm lực lượng nút chặn giữa sườn núi và con sông, vào khoảng 8:00 giờ sáng ngày mai, Tiểu đoàn này sẽ đụng độ mạnh với địch. Tiếp đó tôi sẽ gửi một Tiểu đoàn khác tới địa điểm này, về phía phải. Tiểu đoàn này sẽ chạm địch vào khoảng 11:00g. Tôi muốn anh ra lệnh pháo binh sẵn sàng nã vào vùng này, về phía trước mặt chúng ta” – Trương nói tiếp: “Và rồi chúng ta sẽ tấn công với Tiểu đoàn thứ ba và thứ tư của chúng ta đánh xuống mạn sông. Như vậy địch sẽ bị sa vào bẫy với lưng đôi vào khúc sông.”

Tôi chưa từng nghe thấy điều lạ lùng như vậy tại West Point. Tôi nghĩ bụng: “Cái gì mà 8:00g rồi 11:00g? Làm sao mà có thể hoạch định thời khóa biểu cho trận đánh như vậy được?” Nhưng tôi cũng nhận ra kế hoạch của Trương: Trương đã tái tạo chiến thuật Hannibal đã dùng vào năm 217 trước CN, khi Hannibal bao vây và tiêu diệt các đơn vị viễn chinh La Mã tại bờ sông Trasimene.

Nhưng, Trương nói thêm: “Chúng ta có một điều khó xử: quân Dù Nam Việt Nam được đưa vào chiến dịch này vì cấp trên lo ngại các lực lượng Mỹ khi đuổi theo địch quân có thể mạo hiểm tiến tới quá sát ranh giới Cambodia. Theo bản đồ của anh, biên giới Cambodia nằm tại đây, 10 cây số về phía Đông nếu so với bản đồ của tôi. Để có thể thực hiện kế hoạch của tôi, phải dùng bản đồ của tôi thay vì của anh, nếu không chúng ta không tài nào đánh vòng sâu đủ để đặt lực lượng nút chặn đầu tiên của chúng ta. Như vậy, Thiếu tá Schwarzkopf, anh cố vấn sao đây?”

Tôi chợt nghĩ: “Viễn cảnh để địch quân chạy thoát trở lại khu an toàn, để rồi khi hồi phục lại sức, chúng lại tấn công trở lại khiến tôi sôi gan lên cũng giống mọi quân sĩ khác. Một số địch quân này đã đụng độ với tôi bốn tháng trước đây tại Đức Cơ, tôi không muốn phải giao tranh lại với chúng bốn tháng tới đây. Như vậy, tội gì tôi phải cho là bản đồ của tôi chính xác hơn bản đồ của Trương cơ chứ?”

Tôi nói:

“Tôi cố vấn chúng ta dùng lần biên giới vạch theo bản đồ của Trung tá.”

Sau khi ban bố các lệnh tấn công, Trương ngồi nghiên cứu bản đồ với điều thuốc lá trên môi. Chúng tôi duyệt đi duyệt lại kế hoạch thâm đêm, hình dung mọi diễn tiến của trận đánh. Khi trời hừng sáng, chúng tôi phái Tiểu đoàn 3 tiến quân. Họ tới vị trí và y như là

Trưởng nói hôm trước, đúng 8:00g sáng, họ gọi điện về báo cáo đụng địch mạnh. Trưởng phái Tiểu đoàn 5 tiến về hướng phải. Vào 11:00g, họ báo cáo chạm địch mạnh. Đúng như Trưởng tiên đoán, trong khu rừng phía dưới chúng tôi, địch đụng đầu với Tiểu đoàn 3 tại ven bờ và Trưởng quyết định: “Tụi mình không thể thoát ngã này. Tụi mình sẽ lộn trở lui.” Quyết định này trái nguyên tắc căn bản của thể tháo lui và lẩn tránh, tức là chọn con đường bất tiện nhất để giảm thiểu nguy cơ chạm trán với địch quân đang nằm chờ. Nếu chúng, Bắc Việt, chọn leo rặng núi Chu Prong ra khỏi thung lũng thì có lẽ chúng thoát được nạn. Trái lại, chúng đã lẩn theo thung lũng, đúng như Trưởng tiên đoán, do đó bị chúng tôi đóng vào hộp. Trưởng nhìn tôi và nói: “Hãy cho nã pháo của anh!”. Chúng tôi pháo kích nửa tiếng. Tiếp đó, Trưởng ra lệnh hai Tiểu đoàn còn lại đánh xuống sườn đồi, quân địch tan vỡ, súng ống khai hỏa rất nhiều trong khi chúng tôi theo đoàn quân tiến xuống.

Vào khoảng 1:00g trưa, Trưởng tuyên bố: “Ô-kê, chúng ta dừng chân tại đây.” Trưởng chọn một bãi quang xinh xắn, và chúng tôi ngồi xuống ăn trưa cùng với Ban tham mưu! Đang ăn nửa chừng, Trưởng bỗng đặt bát đũa xuống và ra lệnh vào máy phát thanh. “Trung tá làm gì vậy?” – Tôi hỏi. Trưởng ra lệnh cho binh sĩ lục lạo chiến trường để thu lượm súng ống: “Chúng ta triệt hạ nhiều địch quân, những kẻ thoát chết vứt bỏ lại súng ống khi tháo chạy.”

Lạ nhỉ, Trưởng có nhìn thấy cái quái gì đâu!? Mọi điều đều bị rừng cây che đậy. Nhưng chúng tôi ở nán lại bãi quang trọn ngày còn lại và quân lính ôm về từng bó súng ống chất thành đống trước mặt chúng tôi. Thật là tuyệt diệu, tôi khoái quá: “Chúng ta đã gặt hái một chiến công hiển hách!” Nhưng Trưởng thì lại ngồi yên, thản nhiên hút thuốc.

“It Doesn't Take A Hero (1992)/ Không cần phải là anh hùng” –Tướng H.Norman Schwarzkopf

Ảnh chụp tướng Ngô Quang Trưởng thời còn là Trung tá cùng Cố vấn Schwarzkopf năm 1965 tại Ia Drang.

khuyết danh

Nguồn: Internet eMail by Lê Huy Trí chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, September 21, 2024
thư ký dù Khóa 10A-72/SQTB/DD, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*